

Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **K/5962.**

Benyújtás dátuma: **2019-04-29 12:15**

Parlex azonosító: **DDJHK0NW0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Ander Balázs (Jobbik)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (1)-(2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani

Az írásbeli választ igénylő kérdés címzettje: **Dr. Kásler Miklós, emberi erőforrások minisztere**

Az írásbeli választ igénylő kérdés címe: **"Értelmetlen uniformizálás - avagy néhány kérdés az államosított tankönyvpiac margójára"**

A teljes fordulatszámom működtetett kormányzati sikerpropaganda-kommunikáció elérte a mostanában sokat emlegetett tankönyvpiac-helyzetet is, miszerint minden szép és jó.

De nyilván ez nem így van.

A nemrég kiküldött központi iránymutatás az ingyenesség vívmányára hivatkozva kifejezetten megtiltja az intézményvezetőknek, hogy a jegyzékben nem szereplő könyvekből – a szülők beleegyezésének birtokában – szabadon választhassanak az iskolák.

Ezt az intézkedést több pedagógus szakmai szervezet öncsonkításnak, a színvonalas szakmai munka legfőbb akadályának tartja, annál is inkább, mert léteznek a piacon olyan itthoni kiadványok, amelyek méltán vívtak ki sikereket.

A tankönyvpiac teljes államosítását véghezvitte a kormány, mert szerinte csak így lehet minőségi oktatást végezni. Nincs szakmai indok, hogy a tanár által pedagógiai szempontok szerint kiválasztott könyvek alkalmazását miért lehetetlenítik el.

Minőségi szempontból pedig az állami tankönyvek elég sok kritikát kaptak a szakmai szervezetektől. A minőségi könyveket pedig pont a piaci verseny érleli és nem a kényszer!

Mindezt az állami tankönyvek rendelkezéseinek visszaesése is igazolni látszik, mely az állami tankönyvellátó, a KELLO saját adatai szerint is épp az „újgenerációs” tankönyvek esetében csökkent a népszerűség, mely a 2018-as évre már 37%-os visszaesést mutat!

A magyar oktatás legsúlyosabb problémája az esélyegyenlőtlenség döbbenetes mértéke. A tanulók sokféleségének eltagadása vezet az egyéni és rendszerszintű tanulási kudarcokhoz, mely pont a

tanulási igények sokféleségének figyelembevételével elkerülhető lenne. A sokféle tankönyvpiac ellehetetlenítésével pont ezt az alkalmazkodóképességet számolta fel a kormányzat. Nem igaz, hogy az egyentankönyv az esélyegyenlőtlenség ellen hat, éppen, hogy azt erősíti.

Az Oktatási Hivatal elnöke visszautasította, hogy a kínálat nagymértékben szűkült volna, elmondta: „...csaknem 3000 cím szerepel a jegyzéken és ezeknek mintegy fele nem állami kiadású...”

Pontosítva: 3350 cím helyett idén pontosan 2754 cím szerepel a jegyzéken, melyből csak 840 a magánkiadású könyvé (legyünk őszinték, ez csupán 30,5%), és több mint 600 magánkiadású tankönyv hiányzik a jövő évre megrendelhető tankönyvek jegyzékéből. (forrás: TANOSZ 2018).

A 2754 címben benne van a különféle iskolatípusok összes évfolyamának és tantárgyának - köztük a sokféle idegen nyelvnek - a tankönyvein kívül a feladatgyűjtemények, munkafüzetek, feladatlapok, atlaszok, a szakképzésben oktatót minden szakma kiadványai, a nemzetiségi és speciális nevelési igényű diákoknak írt nyomdatermékek. De sok esetben csak egyetlen tankönyv választható, mert nincs több a listán az adott tantárgyból. Kéri, vagy nem kéri: ez van...

A „valódi alternatívát” pedig elintézte a kormány azzal, hogy a közismereti tárgyak tekintetében csupán kétféle alapsomagnak ad „alternatívát” a KELLO felületén, mely kizárólag állami tankönyveket tartalmaz!

És ezek csak néhányak a legfontosabb tények közül, amiket tudni érdemes, amikor kormányzati sikerpropagandáról hallunk.

Az intézkedések ellen nemrég az Emberi Jogok Európai Bírósága (továbbiakban: EJEB) is kimondta: „a magyar tankönyvpiac monopolizációja jogellenes”, az Emberi Jogok Európai Egyezményébe ütközik. Az Orbán-kormányt mindez hidegen hagyta.

„Milyen abszurd, hogy a tanárok és szülők százezreinek azért kelljen ma Magyarországon küzdeni, azért kelljen akciót indítani, hogy a gyerekek a tanár által legjobbnak ítélt tankönyvből tanulhassanak?” – nyilatkozta Miklós György a Szülői Hang részéről 2019. március 27-én.

Azért valamennyi iskolába elküldte alternatív tankönyvjegyzékét a Tankönyvesek Országos Szakmai Egyesülete (TANOSZ); de kérdés, hogy lehet-e használni... Sokatmondó Maruzsa Zoltán államtitkár nyilatkozata, melyet áprilisban elküldött minden tankerület igazgatónak is: „A tankönyvbeszerzés céljára kapott támogatás kizárólag a hivatalos tankönyvjegyzéken szereplő eszközök beszerzésére fordítható, a jogosulatlan felhasználást a Klebelsberg Központ ellenőrizni fogja, ezért kifejezetten kérjük, hogy az egyes, engedélyekkel már nem rendelkező kiadóktól ne vásároljanak...” (Népszava birtokába került, nem publikus levél)

Kérdéseim:

1. Kívánják-e felülvizsgálni és esetlegesen korrigálni a jelenlegi tankönyvpiaci helyzetet?
2. Milyen intézkedéseket akarnak tenni az EJEB határozatára reagálva?
3. Hogyan fogják biztosítani a tankönyvválasztási lehetőséget, az alternatívát a tanároknak?
4. Milyen szakmai érvek alapján nem hosszabbították meg a magánkiadók érvényesülését?

5. A megmaradt, „engedélyezett” magánkiadók milyen tulajdonosi háttérrel rendelkeznek?
7. Használhatják segédeszközként a tanárok a „letiltott” könyveket, ha a szülők megveszik? Nem fogja retorzió érni a tanárokat? (Van olyan tankerületi igazgató, aki kijelentette, hogy nem).
8. Kapnak az iskolák lehetőséget, hogy ne rendeljenek a KELLO-tól, vagy csak részlegesen? Így esetleg a szülők, az iskola alapítványa megvegyék gyerekeiknek évente a szükséges könyveket vagy 1-2 könyvet? (jelenleg ezt jogszabály nem tiltja)
9. Részletezné a kormányzat, hogy nézetük szerint az „egyentankönyvek” milyen formában, hogyan segítik az esélyegyenlőtlenség csökkentését?
10. Kérem tájékoztassanak, hogy jelenleg hány magántankönyv-kiadóval áll perben az állam?